

28. Apr. 1844

FACTS

Date:

28. Apr. 1844

Page number:

Dagbog A, side 156

TRANSCRIPTION

28 April 44.

Følelsen af Eensomhed er tit nok opstaaet hos mig. Mange elskværdige Mennesker har jeg kjendt, til hvem jeg havde Lyst at slutte mig, men Tiden er endnu ikke kommet. Jeg staaer ene, føler det uden Bitterhed som en Nødvendighed; thi det indre Liv i mig fordrer Udvikling, og denne kan kun voxes i rolig, uforstyrret Eensomhed. Selv Skovgaard¹ forstaaer mig ikke, det siger mig tit hans Blik; men jeg forstaaer ikke mig selv. Naar jeg har været samlet med gode Mennesker, faldt det mig tit tungt at gaa ene til min Bolig, naar hver havde Nogen at slutte sig til; nu føler jeg en Lyksalighed derved, thi i mit Hjem, blandt mine Billeder er jeg min egen Herre. Engang vil jeg have udstridt, vil nok komme til Ro og Klarhed, og da skal jeg ogsaa finde Mennesker, der kjærligt vil optage mig i deres Kreds. Dog var det ikke uden Kamp at jeg overvandt denne Bitterhed, og tit kan jeg endnu føle den; den vækker da en Stolthed, der bringer mig til at trække mig tilbage med den Beslutning: ikke tiere at komme til Uleilighed. Jeg følte dette idag hos Neergaards,² som jeg gjorde den første Visit efter deres Ankomst hertil. Af Delicatesse havde jeg opsat dette Besøg, og dog, Gud forlade mig, om jeg gjør dem Uret, troede jeg at bemærke en Angst for, at jeg mulig kunde blive en besværlig Gæst. Hun,³ for hvis Skyld den Familie interesserer mig, er syg, jeg saa hende ikke, hun er meget syg. Hende vil jeg vel engang imellem faae at see, men forøvrigt vil jeg beflitte mig paa, at være dem saa lidet som muligt til Byrde. Jeg passer kun lidet i den Familie, som jeg dog altid skal være taknemmelig for de Glæder, jeg nød hos dem paa Vedby-Gaard.

¹ Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

² Assessor Peter Sigvard Neergaard (1784-1858) og Caroline Frederikke Louise Neergaard, f. Busky (1789-1872). Familien var netop flyttet til København efter at have solgt Vedbygaard.

³ Louise Neergaard (1816-1895).

28 Apr. 1844

Følelsen af Ensomhed er tit nok opstaar hos mig. Mange elskende
Mennesker har jeg kjendt, til hvem jeg haade kjøbt at slutte mig, men Ti-
den er endnu ikke kommen med mig staaende ene, føle det indre Bitterhed
som en Nødvendighed; thi det indre Liv i mig findes Udvikling, og denne
kan kun vove i solig, afsluttet Ensomhed. Lede Thengard forstaaer
mig ikke, det siger mig det gamle Billede, men jeg forstaaer ikke mig selv.
Næst jeg har været samlet med gode Mennesker, følede det mig tit tænkt
at gaa ene til min Døds, naar leveo havde Nogen at slutte sig
til; men føle jeg en Lyksalighed derved, thi i mit flæng, blandt min-
nes Billeder er jeg min egen Plekse. Engang vil jeg have indtrædt,
vil nok komme til Noget af Klarhed, og da skal jeg ogsaa finde Men-
nesker, der kjærlig vil optage mig i deres Kreds. Dog var det ikke
uden Menig at jeg vækkende samme Bitterhed, og tit kan jeg endnu føle
den; den rækker da en Stillehed, der bringer mig til at trække
mig tilbage med den Beslutning: ikke tie at komme til Ulli-
ghed. Jeg følte dette i dag hos Thengards, som jeg gjorde den første
Nisik efter deres Ankomst hertil. Af Delicaterer havde jeg ogsaa
dette Besøg, og dog, Gud forlade mig, om jeg giver dem Mælt, træde
jeg at bemærke en Angst for, at jeg mulig kunde blive en besvær-
lig Gjest. Men, for hans Skyld den Families interesser mig,
er jeg, jeg saa brende ikke, men er meget sig. Men de vil jeg vel
engang imellem faa at se, men fornuftigt vil jeg beflekte mig
paa, at være den ene Løst som omhygget til Bygde. Jeg
passer temmelig i den Familie, som jeg dog altid skal være
taknemmelig for de Glæder, jeg nu har som paa Vedbygaard.